

„Свим добрим књигама је заједничко то што су догађаји толико стварни да када прочитате и последњу страницу имате осећај да се све што се десило у књизи, десило вама, а сада вам припада заувек; и добро и лоше, усхићење, туга бол, људи и места, чак и временска прогноза.“

Ернест Хемингвеј

„Није он сачиње од страха, од почетка добро знам да је то нешто друго, нешто што стрпљиво чека да прође концерт, да се поздравим са свима, да прођем кроз царинску контролу, чак и да осетим радост и олакшање што идем кући.

Тек по испијању вина то нешто показује своје право лице.

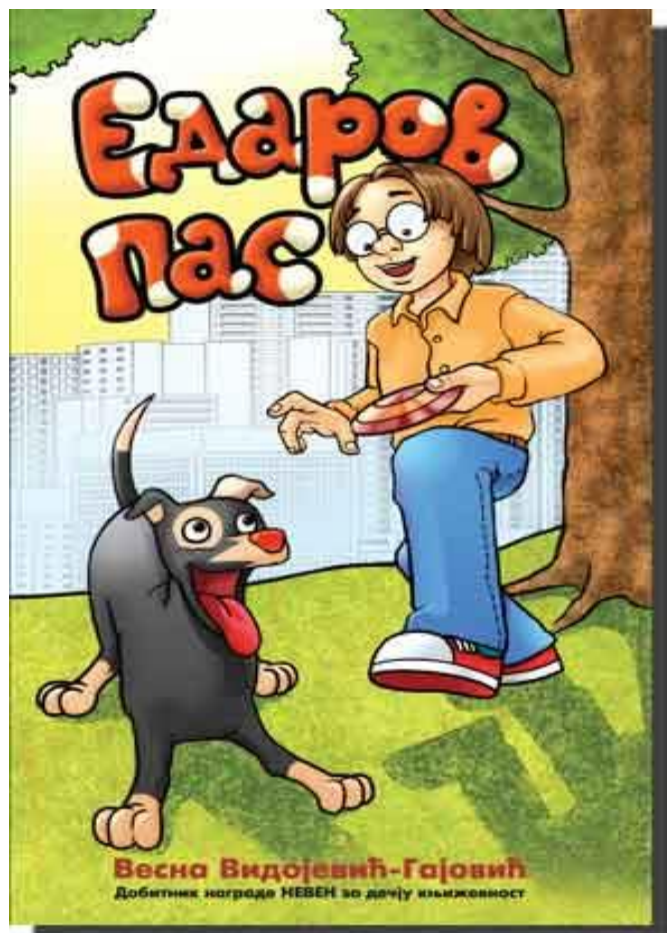
То је Туга. Која не застарева. Која не опрашта. Као по сигурном и тачном обрасцу појављује се најмлађа сестрица с деда Аћимовог библијског стола; седа поред мене и тера ме да тупо зурим кроз прозорче у ноћ, у непрозирну тмину која крије од мог погледа сва знања и незнања сазвежђа, осим оног једног у којем увек могу да чујем наизменично музику Моцарта и групе Клеш.

Какав спој!

Какав луди спој!“

Одломак из књиге „Сазвежђе виолина“, Весне Алексић

У нашој улици налазила се липа која је разгранатом крошњом лети пружала хладовину, а зими је њено стабло служило као одличан заклон од грудви. Она је годинама стајала ту, посађена ко зна чијом руком, можда на средини нечијег дворишта. Када су усецали нашу улицу, геометри су намерно скренули коловоз улево, одајући разгранатој старини дужно поштовање. Тако је наша улица, гледана из неке замишљене, птичје перспективе, изгледала као једногрба камила. Тамо на њеном почетку, где се нагло, под правим углом, одвајала од великог градског булевара и трамвајских шина – тамо је силазила стрмо, а куће, с обе стране улице, као да су трчале за њом, трудећи се да својим малим зеленим двориштима одрже корак. Приземљуше, различитим бојама окречене, са малим прозорима, чудиле су се асфалтној траци јер је ту све донедавно била обична кадрма. Тамо где је стајала усамљена столетна липа, улица се благо пропињала, а онда јурнула ка насељу нових зграда.

*Волела бих да имам
Једно мало зелено дрво
Да улицом трчи за мном.*

Васко Попа

„Мало зелено дрво“ Селине Ловран бајколика је и веома узбудљива прича за све који верују да чуда природе не могу да се догоде без наше помоћи.

„Људи и природа су једно и веома је важно да чувамо природу и дрвеће.

Јер ако су природа и дрвеће болесни – болесни смо и ми.“

Учитељима...

*који виде дете пре ученика
који нас подсећају да сви имамо
посебне дарове које можемо
понудити свету, који подстичу
важност истицања а не уклапања.*

И деци...

*која налазе снаге да савладају
животне изазове...
без обзира на то какви они били.*

Ви сте хероји.

Ова књига је за вас.

„Начин да избегнете последице јесте да не чините узроке.“

Уколико чините узрок и наставите с читањем, последице могу бити трајне. Закорачите у свет крила и чуда. Повратак није гарантован. Постоје приче које вам могу променити живот.

Нађите времена да их саслушате!

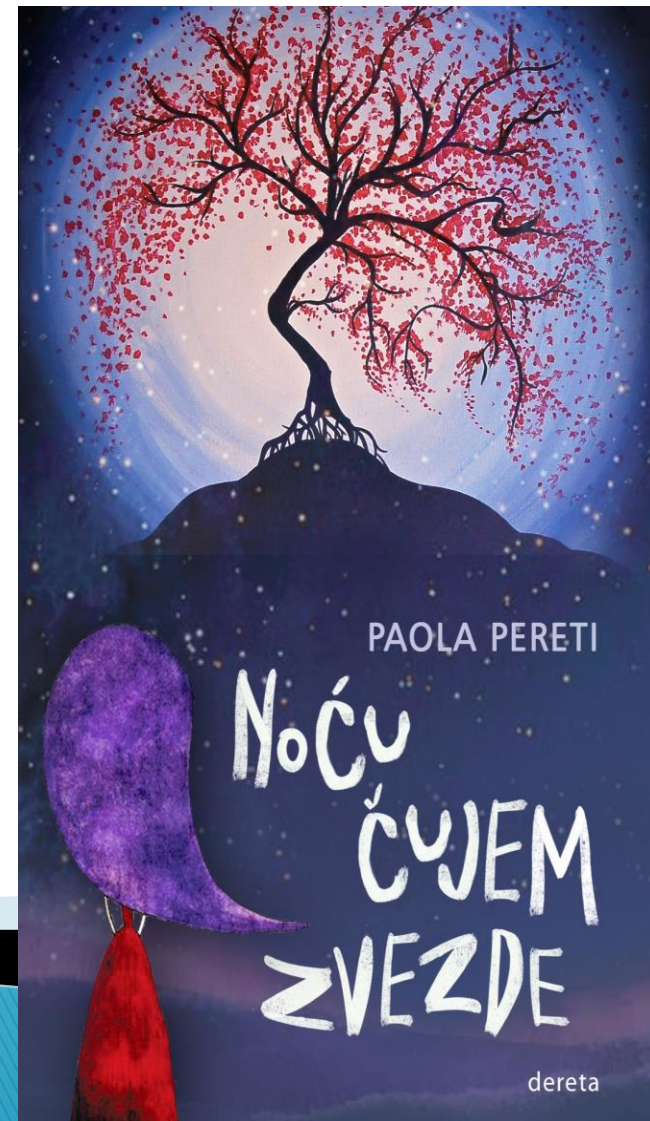

„Сва деца се плаше мрака.

**Мрак је соба без прозора и врата, с неманима што те шчепају и у тишини поједу .
Али ја се не плашим мрака: мој мрак је у мени.“**

Прича о девојчици која воли да игра фудбал, броји звезде и пење се на школску трешњу, али која за неколико месеци више неће моћи да ради ништа што воли јер болује од Старгартове болести која проузрокује потпуно слепило.

Уз помоћ породице и пријатеља храбро подноси судбину и да у надолазећем мраку, попут Малог Принца, свет не посматра очима, већ срцем.

„Збогом, одговори лисица. Ево моје тајне. Сасвим је једноставна: човек само срцем добро види. Сустина се очима не може сагледати.“

„То је Мали принц!“

...

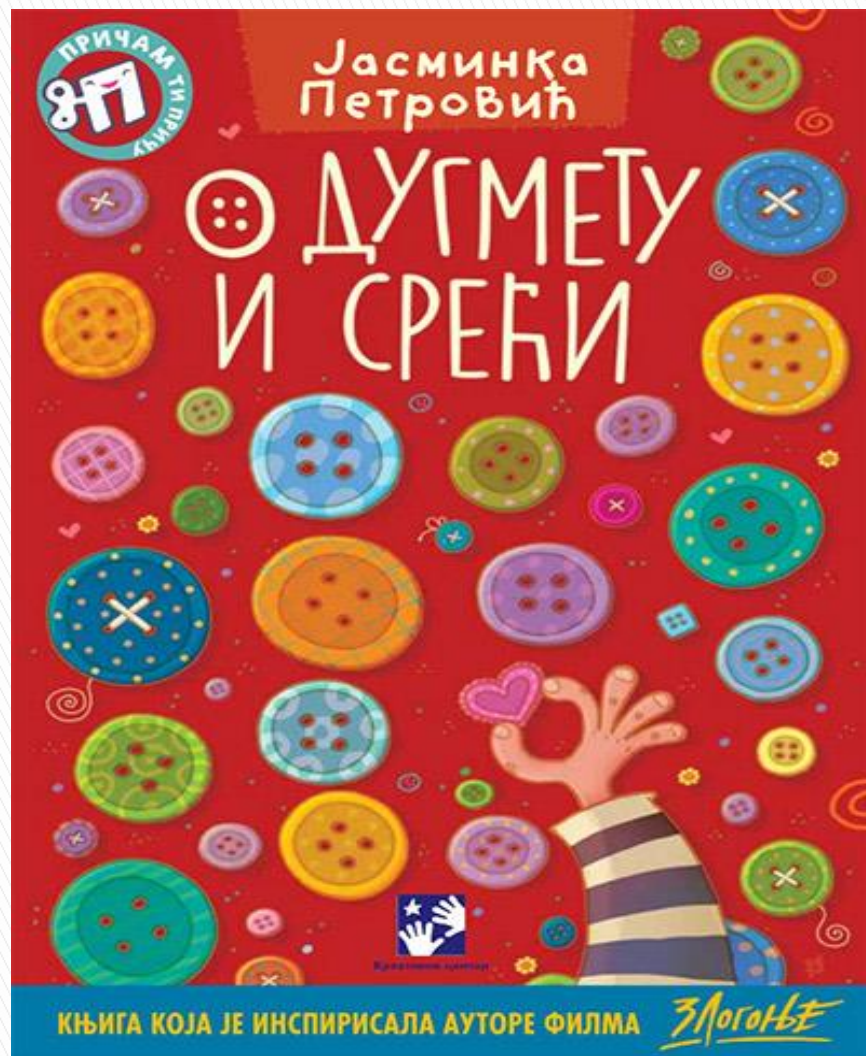
Онда смо мало ћутале. Ја сам чекала да ми Естела то боље објасни. Али није ми објаснила. Устала је, ставила ми руке на рамена и рекла: „Нађи своју ружу, Мафалда. Своју суштину. Нешто што можеш да радиш иако не видиш.“

Одломак из књиге „Ноћу чујем звезде“, Паола Перети

- ▶ Књига „*О дугмету и срећи*“ Јасминке Петровић је прича о дечаку Јовану који болује од церебралне парализе и не изгледа као и сви његови другари. Околина га стално игнорише и додељује погрдне надимке што додатно отежава његово одрастање. Описује једног посебног дечака који улази у пубертет и начин на који он посматра свет и његову усамљеност све док се не појави једно сасвим обично дугме. Тада упознаје Милицу и то пријатељство му је променило живот заувек.
- ▶ По мотивима ове књиге снимљен је филм „Злогоње“.

Ова књига учи нас да поштујемо различитости као и књига „Ноћу чујем звезде“.

Након бродолома, доброћудни научник Чарлс проналази бебу увијену у Бетовенову симфонију, у кутији за виолончело, како плута Ламаншом. Док сви мисле да је Софи сироче, једино она верује да је њена мајка жива. Након одлуке да је сместе у сиротиште, Софи и Чарлс крећу у потрагу за њеном мајком. Једини траг који има одвешће је у Париз.

Одломак из књиге „На крововима Париза“

„На дан свог првог рођендана, беба је нађена како плови у кутији од виолончела, наспред канала Ламанш.

Она је била једино живо биће у кругу од неколико километара. Беба, неколико трпезаријских столица и врх брода који је управо нестајао у океану. У трпезарији је свирала музика, толико гласно и толико добро да нико није приметио воду која је продирала преко тепиха...

Беба која је нађена била је умотана у партитуру Бетовенове симфоније ради топлоте. Плутала је на више километра од брода, а спасена је последња. Човек који ју подигао у чамац за спасавање био је такође путник са брода, а притом и научник. Посао научника је да примећује ствари. Он је приметио да је у питању девојчица, са косом боје муње и стидљивим осмехом.“

„Можда нема дана нашег детињства које смо тако испуњено живели од оних које смо провели са омиљеном књигом.“

Марсел Пруст

